

Nr 204.

Af herrar **Jonsson** i Hökhult och **Nilsson** i Linnås, om höjning af anslaget till skogsodlingens befrämjande m. m.

Under de år, som landets skogsvårdsstyrelser varit i verksamhet, hafva dessa styrelser med vissa undantag varit delaktiga af det anslag på 100,000 kronor, som Riksdagen och Kungl. Maj:t årligen ställt till deras förfogande i och för skogsodlingens befrämjande.

Emellertid hafva skogsvårdsstyrelserna, i den mån deras verksamhet utvecklats sig, alltmer blifvit i tillfälle fastslå, att behof af bidrag till skogsodling å af ålder kala marker, exempelvis de hundratusentals hektar stora degenererade ljunmarker i västra och södra Sverige, är långt större, än att detsamma kan i ens tillnärmelsevis tillräcklig form fyllas af nu utgående anslag.

Landstingen och hushållningssällskapen göra nog hvad i deras förmåga står för att understödja skogsvårdsstyrelsernas verksamhet; så till exempel anslog Jönköpings läns landsting förlidet år 5,000 kronor för detta ändamål.

De behof, som på detta område göra sig gällande, äro dock så stora, att landstingen och hushållningssällskapen med de medel, som stå till deras förfogande och af dem kunna anslås, äro otillräckliga för skogsvårdsstyrelsernas verksamhet.

Det är därför uppenbart, att enda möjligheten för landets skogsvårdsstyrelser att fullt tillfredsställande kunna utöfva den främsta uppgift, som i Kungl. Maj:ts nådiga förordning den 24 juli 1903 finnes angifven, nämligen »att befrämja den enskilda skogshushållningen genom utbredande om kunskap i skogsskötsel, beviljande af bidrag till och utförande af arbeten för skogskultur, tillhandahållande af skogsfrö och plantor» etc., ligger uti, att större anslag till skogsodlingens befrämjande lämnas. Rörande storleken af det anslag, som erfordras, vilja vi fram-

hålla, att, i betraktande af det alltmer ökade intresset för skogsodling och de allt större kraf, som, utan att kunna på tillfredsställande sätt fyllas, uppställts, vidare den stora nationalekonomiska betydelsen, som ligger däruti, att hundratusentals hektar af Sveriges jord från degenererad skick bringas i sådant tillstånd, att de lämna god afkastning, det är en plikt för Sveriges folk, som ur skogarna under de senaste årtiondena tagit milliarder kronor, att gifva skogarna något igen, att skapa lofvande ungskovsväxt å nu kala marker, där skogen tillförne vuxit, och att i sådant syfte anslå en summa af åtminstone 200,000 kronor. Visserligen är detta belopp ej till fyllest, men dock i någon mån i stånd att bidraga till fyllande af förhandenvarande behof af skogsodlingsbidrag.

Därest Riksdagen beslutar i enlighet med denna vår framställning, blir gifvetvis samtidigt nödvändigt vidtaga vissa förändringar af nu gällande grunder för utbekommande af andel från detta anslag, och anse vi, att af ifrågasatta beloppet, 200,000 kronor, i mån af tillgång till skogs-vårdsstyrelse måtte utgå dubbla det belopp, som landsting och hushållningssällskap tillsammans eller ettdera af dem lämnat. I händelse något af det anslagna beloppet därefter återstår, bör det af Kungl. Maj:t fördelas efter pröfning af förefintliga större eller mindre behof hos de särskildta landstingsområdena.

Landsting och hushållningssällskap, som undfått dylikt bidrag, skall vara skyldigt att efter årets utgång till Kungl. Maj:ts vederbörande befallningshafvande afgifva redogörelse öfver användningen af de utaf staten samt af landsting eller hushållningssällskap lämnade bidrag.

På grund af hvad vi sålunda anfört, få vi vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, att ett hittills utgående anslag af 100,000 kronor till skogsodlingens befrämjande måtte ökas till 200,000 kronor och att samtidigt gällande grunder för statsbidrags erhållande ändras på sätt i motiveringen föreslagits.

Stockholm den 25 januari 1912.

J. A. Jonsson.

Bernhard Nilsson.